

Størsta flogvanlukka í Noregi

39 Bretar lótu lív:

34 skúlabarn, 2 lærarar og 3 flúgvavar

Hósmorgunin, 8 minuttir áðrenn enskt flogfar við skúlabørnum og lærarum teirra, sum skuldu halda summarfrí í Noregi, skuldi lenda á Sola flogvöllinumuttanfyri Stanvanger, misti flogvøllurin samband við flogfarið, og beinanvegin grunaðu teir ílt.

Beinanvegin varð farið at leita, og skjótt funnu menn fram til leivdirnar av flogfari, har svidnaroykur boðaði frá óhugnaligum tilburði. Flogfarið var dottid niður á fjallarust, góðar 500 m uppi, og tá bjargingarmenn komu fram at tí illgongda vanlukkustaðnum, lógu lík slongd hiðar og hagar, illa lostað og flestu illa brend, einki tekin var til lív og sjálvt flogfarið var í sori.

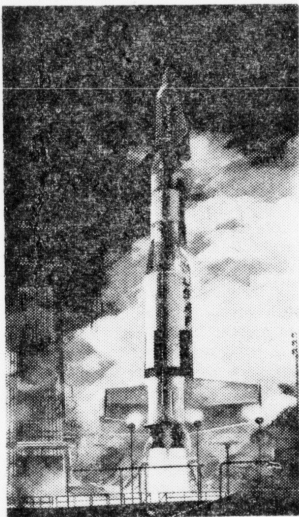
STÓR SYRGIHÁTIÐ

Skjótt bórast ófrættaboðini manna millum, og í Stavanger varð sama kvöldið hildin minningargudstænasta, har bispurin helt taluna. Hann tosaði á norskum og á enskum. Stór mannamúgva var samankomin og nógvir Bretar, ið ferðast í Noregi, komu til Stavanger.

Í Onglandi settu boðini kvøkk í. Tað var ein heilur realskúlaflokkur, bert dreingir á 13—14 ára aldri, sum við 2 lærarum vóru farnir til Noregs, teir vóru úr skúla sunnanvert London. Rektorin á skúlanum segði, at hetta skuldi vera bæði fyrsta og síðsta ferðin, at næmingar úr skúla hansara sluppu á skúlaútfærið við flogfari.

Norski forsetismálaráðharrin Gerhard sen sendi Mac Millan bretska forsetisráðharran sorgarkvøðu.

17 FERÐIR KRING JARÐARKNØTTIN

Ein rúmdararakett

Nú hava Russar á øðrum sinni sent mann út í rúmdina. Hesaferð fór hann ikki minni enn 17 ferðir kring knøttin og kom niður aftur í øllum góðum.

Sum vera man var stórt hóvasták og stóru fagnaður sýndur hesum nýggja rúmdarmanni, Titov at navni. Sjálvur Gagarin, sum hevur ferðast í Bretlandi og nú seinast í Kanada, kom heimaftur so skjótt, sum boðini komu um væleydnaðu rúmdarferð felaga hans.

Nú kappast teir, Russar og Amerikumennt um rúmdina, Amerikumennt siga nú, at teirra næsti maður fer skjótt út í rúmdina. Soleiðis verður skrivað og talað um framtíðartiltekni.

Ymist er, sum heimsins mongu bløð skriva. Vesturtýsk bløð eru ymisk á máli, eitt teirra skrivar aftaná tíðindini um næstu rúmdarferðina, at í Eysturtýsklandi flýggja túsundtals fólk vesturum, tí har fæst ikki matur, so ein kann verða mettur — og meðan soleiðis stendur til, verður dikt á at vinna hválvið alt.

FRÆNDALEYSUR

eitur barnabók, útgivin av Føroya lærarafelag. Jákup Kjeld lærari hevur umsett. Hector Malot hevur skrivað. Hetta er bók, sum væl er háttað at geva børnum at lesa. Evnið er frálíka væl fortalt, tað er um ein smádrong, ið ongan góðan eigur, men at endanum finnur rættu móður sína. Umsetarin hevur dugað væl at funnið tær rættu málberingarnar og kann henda bók ikki annað væl fortalt, at vera sonn og at hava fingið aftrat tí føroyska bókahelminum. Sjáandi er altíð eitt og annað, sum kann verðið øðrvísi; men henda bók eigur avgjørt at finna veg til lesandi fólk, ikki bert til børn og ungfolk, men fyri vaksin er hon eisini góður lesnaður. Bert 6 kr. kostar hon, ein góð bók fyri lítlan pening.

Seinasta sunnudag varð á fyrsta sinni hondbóltsbýlið skipað í Havn. Leikur var henda dag millum býlið og íslenska liðið Ármann.

Íslendingar vunnu 27—10.

Ein sera vánaligur dystur var hetta. Býlið var betri ósett, tí eftir at døma frá degnum fyri, tá góðir dystir vóru at siggia í Gundadali, var samansetta liðið so lítið ment imóti Íslendingum, at ein illa kandi leikararnar aftur.

Tað fer vónandi ikki at vera seinasta ferð býlið verður sett í hondbóltsli, men næstu ferð verður vónandi ein annar og betri samanleikur, leikaranna millum, hetta var ein roynd, hóast ikki væleydnað, so tó verð at taka uppáftur.

Joen Hendrik Rubeksen 75 ár

Týsdagin 8. august varð Jøen Hendrik hjá Mouritsi í Havn 75 ár.

Hóast í seinra lagi skal verða borin Jøen Hendriki ein kvøða og góðynski við teimum 75 árum, sum hann ber so væl sum nakar.

Tað kundi verið skrivað mangt og langt um lív hansara og virki, tí hann hevur verið við í »mangari ferð» bæði á sjógv og á landi.

Sum elsta barn tók Jøen Hendrik tóðliga lut í arbeiðinum at vinna til húsið, og sum arbeiðsmaður hevur hann verið ein av teimum undangongummonnum,

sum skjótt sóu, at tað var einasta rætta at gera, at fylkja arbeiðsfólkið saman í felag, so at arbeiðsmaðurin fekk samuligt viðurlag fyri arbeiði sítt.

Ikki var tað altíð lætt tá í tíðini at ganga á odda í verkamannaørindum, og teir menn mundu mangan møta harða mótstöðu, sum tað gjørdi, men teir vóru ikki fáir, ið fram um egði gagn settu felags mál og mið. Ein teirra var Jøen Hendrik, og tað eigur hann stóra tókkinna fyri.

Sum formaður og nevndarlimur í mong ár bæði í Føroya Arbeiðarafelag og Havnar Arbeiðsmannafelag hevur Jøen Hendrik tent føroysku arbeiðararørsluni. Eisini í javnaðarflokkinum var hann undangongumaður; hann var stjórnarlimur í Suðurstreymoyar Javnaðarfelag í eini 10 ár, og í Havnar sjúkrakassa hevur hann nú sitið í 30 ár sum nevndarlimur. Hesi álitisstørv sýna best, hvat dugur er í honum.

Vit eru mong, sum ynskja Jøen Hendriki enn manga góða lotu. Fúsan til sítt dagliga arbeiði sum fáur, glaðlyntur og fryntligur, hittir tú henda mann, sum hóast árinu enn tekur lut í sínum yrki í samfelagnum.

Sildaskipini siga frá ójavnari veiðu, summi hava fingið heilt væl og fleiri eru í lotuni á veg inn við farni.

33 bátar í Føroyingahavnini avreiddu mánadagin knappliga 60 tons í saltfiski.

Íslands-samráðingarnar eina ferð enn

Kann sjálvandi gera tað sama, hvør ið veruliga á prent bar málið á ting um samráðingar við íslendingar um fiskirættindi fyri føroyingar. Tí tað er neyvnan føroyingur at finna, ið ikki var illa við, at okkara fiskirættindi innan fyri 12 mílna markið har uppi vórðu tikin frá okkum, tá ið íslendingar fluttu fiski markið út á 12 míl.

Í barminum á hvørjum einasta føroyingi lá tí ynski um at vinna aftur nakað av teim mistu fiskirættindum undir Íslandi.

Og uttan samráðingar við frændir okkara íslendingar fekkst hetta ikki.

Høvuðsakin er tí, at so er borið í band, at vit veruliga hava vunnið rættindi aftur í Íslandi og vunnið tey fyri komandi tíðir.

Hetta er tað, ið vit eiga at fegnast yvir. Hetta er tað, ið føroyskir fiskimenn í dag eru hjartans fegnir yvir.

Men tá ið »Dimmalætting» eisini aftaná rættleiðing mína seinasta leygardag framvegis tykist ikki at hava fingið fatur í veruleikanum viðvíkjandi, hussu landstýrisins stóða og handlingar hava verið fyri at fáa samráðingar við íslendsku stjórnina í lag, hvussu ið landstýrisins »initiative» liggur í raðfylgi í mun til sambandsflokksins skriv á ting, fari eg einaferð enn at biðja háttvirða blaðstjóra á »Dimmalætting» hýsa mær nokur orð.

Geri so væl at spyrja fólkatingsmennin Johan Poulsen og Johan Nielsen, um ikki so var, at teir saman við lög-

manninum vóru uppi hjá íslendska ambassadørinum Steffan Johann Steffans son fyri at tala um samráðingar millum føroyingar og íslendingar um fiskirættindi, og um hetta ikki hendi, áðrenn sambandsflokkurin legði sitt skriv á ting tann 15. mars 1961.

Fólkatingsmennin kunnu ikki annað enn vátta, at so var.

Beint frammanundan hevði lögmaður verið uppi í uttanríkisráðnum og statsministerinum í somu ørindum.

Við at kanna tingtíðindi og við at spyrja tingmenn kann blaðið víssa seg um, at fyrispurningur um, hvat ið gjørt var frá landstýrisins síðu viðvíkjandi samráðingum um fiskirættindi, varð settur fram fyri lögmann tann 3. mars 1961 og av lögmanni svaraður tann 15. mars, meðan sambandsins skriv um Íslands-samráðingarnar kom á ting sama dag, men aftaná lögmannsins svar. Í svari lögmannsins uppi fyrispurningin varð millum annað sagt:

»... Tað er rætt í samband við hesum svari landstýrisins at siga frá, at eg, nú meðan eg var niðri, saman við teim føroysku fólkatingsmonnum var á fundi við umbodsmann Íslands í Danmark, og orindi okkara vóru at leggja upp til samráðingar við Ísland um at fáa aftur okkara fornu fiskirættindi við huki, snøri, vaðkonu og línu...»

Íslendski umbodsmáðurin kundi sjálvandi onga stóðu taka íslendsku ríkisstjórnarinnar vegna, men hann var fús (Framhald á 3. síðu).